

מצוה לשון צוּתָא וְחִבּוּר, וְהַעֲשֵׂה מִצְוָה מִתְחַבֵּר עִם הָעֲצֻמוֹת בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא הַמְצִיָּה אֶת הַצְּוִי הַהוּא. וְזֶהוּ שְׂכָר מִצְוָה מִצְוָה, דָּזָה מֵה שְׁנֵתְחַבֵּר עִם עֲצֻמוֹת אֹר אֵין סוּף מִצְוָה הַצְּוִי, זֶהוּ שְׂכָרוֹ. וַיִּבֶן בְּמִשְׁל גְּשָׁמִי: אִישׁ פְּשׁוּט בִּיּוֹתֵר יֵשׁ לוֹ בְּטוֹל פְּנִימִי אֶל הַחֲכָמָה וּמַעֲלַת חָכְם, בְּבִטּוֹל דְּהַעֲדָר תְּפִיסַת מְקוֹם לְגַמְרִי. וְכֵן גַּם בְּהַרְגֵשׁ הַחֲכָם הָרִי אִישׁ הַפְּשׁוּט אֵינוֹ נִכְנָס אֶצְלוֹ בְּגֵדֵר אֲנוּשִׁי כָּלֵל – וְאֵין זֶה דְּמַבְטִילוֹ וְדוֹחָה אוֹתוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם, דְּזֶהוּ מִדָּה רְעָה – וְנִחְשָׁב בְּעֵינָיו שְׂאֵין לוֹ קֶשֶׁר שֶׁל יַחַס עִמוֹ כָּלֵל. וְהִיא כִּאֲשֶׁר הַחֲכָם יִצְוֶה לְאִישׁ הַפְּשׁוּט לַעֲשׂוֹת אִיזָה דְּבָר בְּשִׁבְלֵוֹ, הִנֵּה בְּצוּי זֶה נוֹלֵד מְצִיאוֹתוֹ שֶׁל הָאִישׁ הַפְּשׁוּט, הֵן לַעֲצֻמוֹ שְׁמַרְגִישׁ מְצִיאוֹתוֹ אֲשֶׁר הוּא יְכוֹל לְקַיֵּם מְצֻוֹת הַחֲכָם וְלוֹ צִיּוּה הַחֲכָם לַעֲשׂוֹת דְּבָר, וְהֵן בְּעֵינֵי הַחֲכָם נִחְשָׁב לְמְצִיאוֹת אֲשֶׁר אֵלָיו יְדַבֵּר וַיִּצְוֶה, וּלְבַד זֹאת הָרִי צוּי זֶה מֵאַחַד הַחֲכָם הָרָם וְנַעֲלָה עִם הָאִישׁ הַפְּשׁוּט בִּיּוֹתֵר. וְהַנְּמָשֶׁל מוּבָן.

וּמוּבָן גַּם כֵּן אֲשֶׁר בִּיחַס לְהַנְזַכֵּר לְעֵיל אֵין הַבְּדֵל כָּלֵל בְּמָה יְהִיָּה הַצְּוִי, אִם דְּבָר גְּדוֹל וְנַעֲלָה אוֹ קָטָן וּפְשׁוּט.

The word mitzvah is related to the word tzavsa, meaning “connection.”¹ A person who performs a mitzvah forges a connection with the Essence of G-d – with the One Who gives that command.

This is the meaning of the teaching of the Sages that² “the reward for a mitzvah is a mitzvah.” The reward for a mitzvah is the connection it makes with G-d’s Essence.

By way of analogy: A simple person feels innately humble, utterly insignificant, before the wisdom and greatness of a sage. Similarly, from the sage’s perspective, he hardly considers the simple person a human being. Not that he belittles him or rejects him, Heaven forbid – that would be an undesirable quality; rather, it appears to him that he has no connection or relationship with him at all.³

However, when the sage tells the simple person to do something for him, that command establishes the identity of the simple person. First of all, it makes him feel significant, for he can fulfill the sage’s command, and he was the one whom the sage commanded to do something. Likewise, he becomes significant in the eyes of the sage, who speaks to him and gives him the command. Moreover, the command unites the prominent and lofty sage with this simplest of people. The analog [with regard to the performance of a mitzvah] is self-explanatory.

Moreover, it is obviously immaterial whether the command is for a great and lofty matter or a small and simple one.⁴
